

Милан Турчин

*“Пучина је с̄шока
једна г̄рдна”*

Ја демократ нисам нигда био,
Мада сам некад и сам држ’о да сам;
Али тек данас смем признати шта сам,
И рећи што сам и од себе крио:

Ја стрепим од тог дивљачнога пука,
И с осећајем вечним, исте врсте,
Што дете има кад укочи прсте,
Па пружа руке плашећ’ се баука,
Ја жудим само да ме не додирне.

Ах, да ми није младе снаге ове,
Што мрзи млаки нерад душе мирне,
Све бих му дао, да не буним снове.
Ми нисмо исто. Ни срце ни глава.
Моје су мисли несталне и нове;
Ја имам снова, а пук мирно спава.